

Podina xe dne na den

ROWAN COLEMAN

*Podina
xe dne na den*

ROWAN COLEMAN

2016

Copyright © 2009 by Rowan Coleman
Translation © 2016 by Květa Palowská
Cover illustration © 2016 by Kateřina Ochmanová
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ACCIDENTAL FAMILY
vydaného nakladatelstvím Arrow Books, Londýn 2009,
přeložila Květa Palowská
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Žídková a Iveta Muchová
Ilustrace obálky: Kateřina Ochmanová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2016

ISBN 978-80-7498-162-3

Věnováno Adamovi.

Poděkování

Děkuji úžasné a trpělivé Kate Eltonové a Georgině Hawtrej-Wooreové, které jsou mým stálým zdrojem inspirace, a také celému týmu Arrow a Random House, který se kvůli mně vždycky tolik nadře. Děkuji také milé kamarádce a báječné agentce Lizzy Kremerové.

A vřelé díky patří i těm fantastickým ženám, které mě v průběhu rušného roku podporovaly sklenkami vína, v nálehavých případech se mi postaraly o dítě a mnohokrát mi nabídly rámě, abych se o ně mohla opřít – Jenny Matthewsové, Margi Harrisové, Kirstie Seamanové a Catherine Ashleyové. Také Clare Winterové, Cathy Carterové, Rosie Wooleyové a Sarah Darbyové. Jsem šťastná, že mám tolik báječných kamarádek.

A ze všeho nejvíce děkuji dceři Lily, obdivuhodné holčičce, která mi přináší radost, potěšení a je světlem mého života.

Příběh na dobrou noc

„Tak tedy...ehm, totiž – bylo, nebylo, není tomu tak dlouho, žila jistá mimořádně půvabná princezna, která, dokud se vyhýbala bílému chlebu a koláčům, nosila oblečení velikosti čtyřicet.

Princezna Sophie bydlela ve velmi pěkné jednopokojové vížce ve vzkvétající části království a vlastnila drahou a mimořádně elegantní sbírku bot a kočku jménem Artemis. Vlastně ji přímo nevlastnila; kočka zkrátka bydlela v bytě s ní. Spíš jako spolubydlící než jako domácí zvíře... *Tak nebo tak*, princezna Sophie si myslela, že je velice šťastná, protože má hezký domov a spoustu pěkného oblečení a bot.

Princezna měla dokonce i velmi seriózní a důležitou práci a vedla si v ní velmi, velmi dobře. Byla ctižádostivou princeznou, takovou, která ví, že zajišťování podnikových oslav znamená nejen plánování spousty velkých akcí. Dá se říct, že princezna Sophie zdatně zvládala většinu činností, až na to, že nedokázala navazovat bližší vztahy s jinými lidmi. Tehdy si to neuvědomovala, ale vlastně byla docela osamělá.

Pak ji jednoho dne přijela navštívit strašlivě tlustá a příšerně oblečená dobrá víla z říše Sociální péče a oznámila jí velmi smutnou zprávu. Princeznina nejstarší a nejlepší kamarádka, lady Carrie, umřela. A zanechala po sobě dvě rozkošné dcerky, které potřebovaly, aby se o ně někdo postaral.

Dobrá víla Sophii připomněla dávný slib, jímž se princezna zavázala lady Carrie, že kdyby se kamarádce něco zlého přihodilo, ona se obou dívenek ujme.

Pravdou je, že princezna Sophie v první chvíli nevěděla, co si má myslet. Velmi, velmi ji bolela ztráta přítelkyně, ale kromě toho se jí zmocnila panika. Když slib dávala, ani ve snu ji nenapadlo, že by ho někdy musela dodržet, a nebyla si jistá, jestli ví, jak vychovávat dvě malé holčičky. Když ale pomyslela na milovanou kamarádku, věděla, že je nemůže nechat na holičkách. A tak se k ní obě dívky nastěhovaly. Jmenovaly se Bella a Izzy. Bella, umělkyně a znalkyně poníků, která uměla létat, když se nikdo nedíval. Izzy, opravdová víla, což bylo zřejmé, protože se stále oblékala jako víla, a to i když šla spát, *dokonce* i když se koupala.

Princezna Sophie a Artemis si zpočátku nebyly svým vztahem k Belle a Izzy úplně jisté, zvláště když dívky proměnily princeznin zamilovaný bílý gauč v zelený, navíc zapáchající po karí, zničily jí líčidla a ulepily toaletu. Princezna Sophie si myslela, že nenajde způsob, jak situaci zvládnout. Dívky ale potřebovaly kamarádku, která by se o ně postarala, a jejich jedinou kamarádkou byla ona, a tak vytrvala.

A postupně, den po dni, získávala princezna Sophie k Belle a Izzy vřelejší vztah a také dívky si k ní nacházely cestu. A třebaže se všechny tři cítily smutné, svým způsobem byly rády, že jsou spolu.

Pak se jednoho dne u Sophiiných dveří objevil pohledný princ Louis; tatínek Belly a Izzy. Pobýval ve vzdálené zemi, a jakmile se dozvěděl, co se stalo, přijel, aby se o dcery postaral. Dlouhou dobu ho však nikdo neviděl a princezna Sophie nevěděla, jestli je to slušný člověk. Bella si nebyla jistá, jestli po tak dlouhém odloučení ještě vůbec chce, aby byl jejím tatínkem. Jediná Izzy, která se s tatškou nikdy předtím nesetkala, si ho okamžitě zamilovala – a víte, co se říká, první dojem je vždycky správný. A tak obě dívky i princezna Sophie velmi pomalu poznávaly prince Louise.

Jednoho dne přišel čas, aby princ Louis vzal Bellu a Izzy zpátky domů do Království mořských víl, k moři. Princezna Sophie byla převelice smutná, že jedou, ale věděla, že musí. Budou tam šťastní, v místě, které lady Carrie nadevše milovala. A tak je všechny odvezla svým Golfem, kouzelným kočárem Phoebe.

Na místě si pak uvědomila úžasnou a zároveň děsivou skutečnost, totiž, že Bellu a Izzy miluje, a to z celého srdce – a navíc miluje také prince Louise, což ji vyděsilo ještě víc.

Princezna Sophie si nevěděla rady. Dosud cítila náklonnost jen ke kočce, a nebyla si ani trochu jistá, jestli zvíře její přízeň opětuje. Nevěděla, jak dát najevo nebo povědět lidem, které měla ráda, jak moc o ně stojí, a neměla tušení, jestli by vůbec chtěli, aby je milovala. Proto když viděla, jak jsou všichni tři – princ Louis, Bella a Izzy – šťastní, rozhodla se, že odjede sama zpátky do své vížky, třebaže jí to rozhodnutí lámalo srdce.

Po návratu se každý den cítila nešťastná, ačkoli v kanceláři platila za korunovanou královnu a stala se šéfkou úplně

všeho, což si opravdu zasloužila, protože byla velmi schopná. Po nocích ale nespala a stýskalo se jí po třech lidech, které milovala.

Pak princezně její kamarád Cal řekl, že jestli zůstane zavřená ve své věži, nikdy nebude šťastná. Prý musí sebrat odvalu, vypravit se do Říše mořských víl, najít prince Louise, Bellu a Izzy a povědět jim, že je má ráda a chce jim být na blízku, ať se děje cokoli.

Vydala se tedy do Říše mořských víl, a když tam došla, řekla princovi Louisovi, Belle a Izzy, jak moc je všechny miluje, a nejlepší – nejšťastnější – na tom všem bylo, že také oni k ní cítili vřelou náklonnost.

A princezna Sophie se rozhodla, že v Říši mořských víl zůstane navždy.

Konec.

Nebo jestli opravdu chcete být puntičkáři – začátek.“

Úvod

V pokoji byla tma, až na umělou oranžovou záři, kterou vrhaly falešné plameny Louisova elektrického krbu ze sedmdesátých let.

Sophie upřeně hleděla do šedých uhlíků, hlavu položenou na Louisově hrudi, a naslouchala pravidelnému tepu jeho srdce. Louisovy prsty jí už zhruba dvacet minut jemně odhrnovaly vlasy z obličeje a ani jeden nepromluvil, v první řadě proto, že se hodně líbali a na zbytečné řeči nebyl čas.

„Jsi tu už šest hodin jedenáct minut,“ řekl Louis tiše, téměř pro sebe. „Déle než šest hodin jsi skutečně fyzicky přítomná, nejen jako obraz v mých představách.“

„Vážně?“ Sophie zvedla hlavu. V jeho tmavých očích zahlédla zlatavé odlesky ohně. Potíž byla v tom, že kdykoli na Louise pohlédla, měla chuť ho políbit, takže se předchozích dvacet minut snažila na něj nedívat. Měla dojem, zvlášť vzhledem k okolnostem jejího odpoledního příjezdu, že by se zřejmě měli méně líbat a alespoň *trochu* si pohovořit o nej-

bližší budoucnosti, když teď nechala svůj londýnský život za zády, aby žila s Louisem a jeho dcerami v Cornwallu. Jenomže líbání bylo mnohem příjemnější a nemusela při něm mluvit o všem, co si myslela a cítila, což bylo v Sophiině případě odjakživa plus.

Přesto jí připadalo jaksi nepatřičné, že posledních šest hodin a jedenáct minut sestávalo výhradně z líbání, s přestávkou na jídlo a uložení neposedných dívenek do postele. Nepochybovala o tom, že měli víc mluvit a vyjadřovat svoje záměry a mnohem méně se líbat. Sophie se přistihla, že má obavy, jestli Louisovi všechno to líbání nevadí, a přemítala, jak by se ho vůbec na něco takového mohla zeptat. Možná bylo lepší se s ním zkrátka líbat a o následcích přemýšlet později; koneckonců, to byl hlavní důvod, který ji sem vlastně přivedl.

Sophie Millsová jednala z náhlého popudu, což pro ni nebylo typické.

Ve chvíli, kdy podléhala touze znovu Louise políbit, promluvil a na kratoučkový okamžik ji trochu znervóznil.

„Mám dojem, že šest hodin a jedenáct minut je nejdelší doba, jakou jsme kdy spolu nepřetržitě strávili,“ poznamenal. „Kromě té noci, kdy...“

„Myslíš, že jsem se zbláznila, Louisi?“ Pohlédla mu do očí. Neměla tušení, proč čekala, že Louis promluví dřív, než se jí podaří něco vykoumat. A co hůř, proč – když ze sebe konečně něco vypraví – mluví, jako kdyby jí přeskočilo? Měla zůstat u líbání. Líbání je bezpečné teritorium.

„Trochu blázen nejsíš jsi,“ usmál se Louis laskavě do umělého světla. „Neznám moc ženských, který by se vzda-

ly práce, *kariéry*, domova a života v Londýně, aby přijely a žily s osamělým otcem a jeho dvěma neukázněnými dětmi v Cornwallu!“

„Prokrista, přeskočilo mi!“ Sophie se prudce narovнала a cítila, jak ji mrazí v těch částech těla, kterými se už netiskla k Louisovi. „Ty mě ani pořádně neznáš, a já ti jednoduše přistanu u dveří a oznámím ti, že tady zůstanu! Musíš být vyděšený!“

Louis si třikrát poklepal prstem na stehno. „Jo. To jsem,“ přikývl. „Jsem absolutně vedle. Proto tohle nevázaný líbání; mám v hlavě zmatek, to je ono. Podívej – fakt, že jsem měl příležitost tě poznat, považuju za jednu z nejúžasnějších věcí, který mě v životě potkaly, a mám dojem, že mě znáš líp než kdo jiný. Nebýt tebe, nevím, co by si Bella a Izzy těch několik měsíců počaly. Ujala ses jich, když to nikdo jiný neudělal, a ony tě k životu potřebují. Myslím si, že i ty potřebuješ je, a doufáme, že i mě.“

„Mimochodem, to líbání ti nevádí, že ne?“ zeptala se ho pátravě a v duchu proklínala svou zjevně neomezenou schopnost klást hloupé a nevhodné otázky, které muže spíš zbaví náklonnosti k ženě než naopak.

Louis se dal do smíchu. „Jak už jsem řekl,“ prohlásil s upřímným obličejem, „jsem vystrašený. Líbat celý hodiny neuvěřitelně krásnou ženu je hrůza!“

„Myslíš to ironicky?“ zeptala se Sophie pro jistotu.

„Jasně, že to myslím ironicky! Panebože, ženská, já líbání s tebou *zbožňuju!*“

Sophie se přistihla, jak se usmívá, znovu si uvolněně oddechla a opřela se o něj.

„Tvoje dcery mám opravdu ráda,“ řekla uvážlivě. Vědomí téhle základní pravdy ji stále šokovalo, nicméně bylo nepopíratelné. Dvě malé ztracené děti – navíc ani ne její – v ní vzbudily emoce, které považovala za nereálné. „Já je miluju. A udělala bych pro ně cokoli, ale...“ Vyschlo jí v ústech. Na prohlášení si nepotrpěla a kromě toho už dnes jedno učinila, což bylo o jedno víc, než učinila za celý život, ale teď, tady, cítila, že musí říct něco zásadního a *rozhodujícího*. „Přijela jsem za tebou, chápeš, protože tě miluju a tak dál.“

„A tak dál?“ opakoval Louis laskavě.

„Ano, a tak dál,“ přisvědčila a vzdorovitě čelila jeho pohledu. „*A tak dál.*“

„Sophie,“ Louis ji vzal za ruku a pohládl po hřbetu dlaně, „děkuju ti. Díky, žeš opustila život v Londýně a přijela sem za mnou. A myslím to opravdu vážně, protože jsem ti bláho-vě, absolutně, bezvýhradně vděčný, protože tě *miluju*. Miluju tě *a* tak dál, jestli je a tak dál podmínkou. Předtím jsem ti to neřekl, protože uplynulých šest hodin a – mrkl na hodinky – dvaadvacet minut jsem uvažoval, jestli jsi opravdu tady, nebo je to všechno absurdní představa, kterou jsem si vytvořili ve své fantazii, protože Bůh ví, že od našeho rozchodu nedělám nic jiného, než celý dny sním o tom, že tě mám nablízku.“ Louis políbil hřbet její ruky. „Ale teď, když jsi mi řekla, že mě miluješ, a tak dál, už vím, že jsi opravdová. Tohle dokáže říct jenom skutečná Sophie Millsová. Třeba je nemožný, aby se dva lidi do sebe opravdu zamilovali po několika měsících, a možná jsme pošetilí, ale fakt, že jsi tady, ze mě udělal nejšťastnějšího člověka na tuhle stranu od Plymouthu a zřejmě i na druhou. Miluju tě, Sophie Millsová!“

Sophie položila dlaň na jeho ruku a cítila, jak jí do očí vstoupily slzy.

„To jsem ráda,“ řekla, „protože kdybys mě nemiloval, vypadala bych jako příšernej idiot!“

„Jsi tu doopravdy, vid?“ řekl Louis a dotkl se špičkami prstů její tváře.

„Zdá se, že jo.“ Sophie položila obličej do jeho dlaně.

„A víš co,“ pokračoval Louis naléhavě, „chci, abys věděla, že jsem tu pro tebe pořád. V okamžiku, kdy tě přepadnou starosti nebo pochybnosti nebo zjistíš, že ti třesí hlava, protože sis uvědomila, že tady nikdo ve všední den nenosí ani nízký podpatky, pak stačí přijít za mnou a já tě ukecám, protože –“

„Louisi.“ Sophie přiložila prst k jeho rtům.

„Ano?“ zahuhlal.

„Přestaň mluvit a líbej mě.“

Kapitola 1.

O šest měsíců později

„Šlehačka je ďáblovým dílem!“ prohlásila Sophie nahlas, když se kritickým okem prohlížela v nedávno zakoupených džínkách. Prakticky vzato měla stále velikost čtyřicet, ale upřímně řečeno, vlivem bezmála každodenních návštěv cukrárny Ye Olde Tea Shoppe, jejíž majitelkou byla Carmen Velasquezová, její boky dosáhly horní hranice velikosti a situace vyžadovala řešení, zvláště když se praktických džínů nehodlala vzdát.

Kdysi, ještě předtím, než do jejího života vstoupili Bella, Izzy a jejich otec, vlastnila Sophie jen jediné džínsy, a ty nosila málokdy. Příliš si na ně nepotrpěla, ráda nosila do práce flitry a razila zásadu, že podpatky by nikdy neměly být menší než sedm a půl centimetru. Ale od té doby, co se usadila v St. Ives, nejenže si nekoupila jediný pár bot na nepohodlných vysokých podpatcích, ale pořídila si čtvery džínsy, dvě džínsové sukně a hromadu sportovních triček a bundu. Svůj nepromokavý červeno-modrý anorak s obousměrným

zipem zbožňovala, nicméně o této náklonnosti si netroufala hovořit, alespoň ne tehdy, když se bavila po telefonu se svým bývalým sekretářem a kamarádem Calem o fantastickém novém životě v Cornwallu.

„Už sis pořídila holínky?“ utahoval si z ní Cal dost neurvale, když spolu každý týden klábosili.

„Já a holínky? Děláš si legraci? Mám své zásady,“ odpovídala mu Sophie ledabyle.

„Holínky znamenají, že nepomýšlíš na návrat,“ říkával Cal s oblibou. „Svědčí o tom, že ses přizpůsobila novému způsobu života. Pro tebe, Sophii Millsovou, vede nejkratší cesta k zasnubnímu prstýnku přes wellingtonky.“

„Děkuji, Cale. Díky, žeš veškerý moje romantický štěstí omezil na sériově vyráběný gumový boty!“ odvětila Sophie. „A vůbec, co ty jako král fobie z věrnosti můžeš o takových věcech vědět? Třeba se jednoho dne vdám!“

Vyhlédla z okna ložnice a pozorovala šedivé a rozbourané moře za přístavem. Než opustila Londýn a přijela sem, nikdy nesnila o tom, že se vdá nebo že bude nevěstou. V průběhu uplynulých šesti měsíců strávených s Louisem se ale při takových úvahách občas přistihla.

„Za Louise?“ nenechal se odbýt Cal.

„Může být.“ Sophie se pro sebe usmála. „Jednou, chapeš... až přijde pravý čas.“

„Nejdřív gumáky!“ Cal byl neoblomný. „Jakmile si koupíš holínky, bude definitivně vědět, že máš jasno, a požádá tě o ruku. Čeká na holínky!“

V její původní šatní skříni ze sedmdesátých let v pokoji penzionu Avalon B&B však zatím žádné wellingtonky ne-

trůnily a po šesti měsících byla druhým nejdéle ubytovaným hostem, a to po paní Tregowanové, která tu po smrti manžela bydlela už bezmála rok, přesvědčená, že by neovládla bydlet v jejich domku sama.

Sophie strávila v cornwalském městě St. Ives skoro celé jaro. Tentokrát se cítila být součástí rašení, ochotně přijala čerstvou životní změnu a byla připravená přijmout nepoznané možnosti, které možná budoucnost přinese. Ráno o víkendech brouzdali s Louisem a děvčaty chladnou vodou v přístavu, až měla citlivá chodidla promodralá, sbírali zajímavé mušle a hliněné střepy. Sophie dovolila, aby jí svěží studený vítr zbarvil tváře dočervena a zacuchal jemné světlé vlasy. Když šplhali po skalách a kamenech u přístavní hráze, nohy obalené pískem, Louis držel její dlaň ve své a zahříval její zkrchlé prsty teplem svého těla, až ucítila, jak se jí do špiček prstů vrací cit. Zůstala tu po celé rozmarné léto, střídavě zaplavované přívaly vlahého deště a občas vyšperkované dny zalitými sluncem. Během letních prázdnin, když Louis budoval svou začínající fotografickou živnost, ji dívky osobně provázely po městě; pořádaly piknik uprostřed jetele a sedmikrásek nad bílým městem trůnícím na skalnatých útesech prudce se svažujících do moře; vyhýbaly se turistům na kolečkových bruslích, kteří každý den v poledne kroužili v Guildhallu, což Sophii připadalo občas veselé a občas otravné; a braly ji do Tate Gallery, kde jí ukazovaly obrázky a Bella ji sebevědomě školila v otázkách světla a perspektivy; a vodily ji sem a tam bludištěm dlážděných ulic a ukazovaly oblíbené domy s truhlíky plnými pelargónií. A večer, když se Louis po splnění každodenních povinností vracel domů, vy-

ráželi společně na procházku podél přístavní hráze, až našli tuliní rodinu, pokaždé na stejném místě, zvířata si hověla na útesu, jako by si užívala slávy. Izzy jim každý den dávala nové jméno a Bella o nich vyprávěla Sophii úžasné historky.

Přišel konec září a od prvního týdne pobytu se v podstatě nic nezměnilo; okouzlující směsice novinek a rutiny spojená s pocitem štěstí, jaký dosud nepoznala. Měla dojem, že to, co prožívá, se jí jen zdá, něco takového snad ani není možné. Jako by procházela stránkami romantické novely nebo na jednou získala hlavní roli ve filmu, protože její skutečný život nikdy neprobíhal tak lehce.

S Louisem a dětmi se vídala každý den. Od začátku nového školního roku vodila děvčata do školy; nyní čtyřletou Izzy vlastně do školky přidružené k Bellině škole. Obden ji vyzvedávala v jednu odpoledne a chodili do Ye Olde Tea Shoppe ke Carmen Velasquezové na čaj a koblihy s džemem a se smetanou, a ve čtvrt na čtyři se pak vracely pro Bellu. Za slunečného počasí se také procházely po pláži, stavěly hrady z písku a honily se s chomáči slizovitých chaluh, a když přišlo, zamířily do Louisova domu a vyráběly obrázky z těstovin. Tu a tam zašly znovu do Ye Olde Tea Shoppe, protože se jim zdálo nespravedlivé, aby Bella přišla o dobroty.

Po večerech, když děvčata spala, sedávala Sophie s Louisem před elektrickým krbem, který on slíbil nahradit stylovým, aby se hodil k viktoriánskému domu, a smáli se a povídali si, sdělovali si novinky, drželi se za ruce a hodně se líbali. A líbání většinou přešlo v doteky a doteky vedly k nejužasnějšímu sexu, jaký kdy Sophie poznala. Louisova pohovka zažila v průběhu oněch šesti měsíců spoustu dění a jeho ko-

bereček před pohovkou ještě mnohem víc. Dosud se ale Sophie nikdy nezdržela přes noc.

„Kdybys chtěla, samozřejmě bys tu mohla přespát,“ poznamenal Louis jednou večer, když si hověli před krbem. Zapínali ho jen kvůli starosvětské atmosféře, protože byl srpen a parný večer. Přejel prstem po jejím oblém ěadru, které se za svitu umělého světla lesklo potem. „Rád bych vedle tebe usínal, Sophie,“ zamumlal. „A vedle tebe se budil. Chtěl bych tě vidět ráno, když máš zacuchaný vlasy a ospalý obličej. Rád bych s tebou měl sex ráno, když se ti ještě napůl něco zdá a jsi povolná.“

„V tom případě máš smůlu.“ Sophie se protáhla a trochu zavrtěla, předložka byla nylonová, a tak ji kousala. „Protože já spím jako princezna a nikdy nemám zacuchaný vlasy ani vrásky. A kromě toho jsem povolná, jen když chci, což může být zrovna teď, pokud budeš správně postupovat.“

„Zůstaň přes noc,“ řekl Louis tiše a políbil ji na rameno. „Prosím.“

„Nemůžu, Louisi. Co by si pomyslely?“ Ukázala ke stropu. Nahoře tvrdě spala Bella a Izzy.

„Pomyslely by si, že jsi u nás přespala, a pak by je napadlo, že když má tatínek takovou dobrou náladu, možná by mohly dosáhnout toho, že dostanou k snídani Choco Pops dva dny po sobě, i když je mají povolený jen dvakrát týdně,“ řekl Louis. „Neřešily by to, Sophie. Myslím, že by byly rády.“

„Nemůžu,“ pokračovala nejistě. „Nebylo by to správné. Nejsou na to připravené.“

Na okamžik sklopila zrak. Třeba má Louis pravdu. Všechno bylo dokonalé, úžasné, až se jí někdy zdá, jako by štěstí

balancovalo na visutém laně. Bála se cokoli změnit, tedy i postoupit ve vztahu o krok dál, jen aby se dokonalý klid, který tu našla, nezakymácel a nerozbil.

Až příliš dobře si uvědomovala vlastní dvojí měřítko. Ležela tu na podlaze v obýváku nahá a uspokojená a před odhalením je s Louisem chránily jen schody mezi patry a zamčené dveře. Ale zůstat na noc bylo něco jiného; další stupeň, a ona chtěla, aby následující krok provedli s Louisem společně, ne že spolu budou spát tak, aby měla méně odřenou kůži od krbové předložky. Pozorovala ho přivřenýma očima.

„Takže spolu chodíme?“ dobírala si ho. „Až na to, že mě nikdy oficiálně nesbalil, tudíž vlastně nevím. Já jen, že holám je teprve sedm a čtyři. Nemůžu zůstat přes noc – když nejsme...“

„Co?“ Louis se opřel o loket a pomalu přejížděl Sophii pohledem od nohou přes řadra, až se zastavil u očí.

„Nejsme, vždyť víš, tamto.“ Sophie se usmála, ovinula paže kolem Louisova krku a přitáhla ho blíž, aby ji políbil. Jeho rty se ale zastavily těsně před jejími.

„Tak se za mě provdej,“ zašeptal.

Sophie ho místo odpovědi vášnivě políbila, přitlačila ho zády ke koberci a lehla si na něj s nespoutanou bezstarostností, která by jí, kdyby na to chtěla myslet, připadala poněkud trapná. Ona ale uvažovat nehodlala, protože k nejlepší věc na milostném vztahu s Louisem Gregorym patřilo, že když se s ním milovala, nemyslela vůbec na nic kromě toho, jak báječné pocity v ní toto počínání vyvolává.

Přes příjemné rozrušení tak Sophie neodpověděla, ani nijak nereagovala na Louisovu otázku. Ne že by ji přešla bez

povšimnutí, ale dál téma nerozvíjela, protože se s Louisem bavili výhradně o každodenních záležitostech a o tom, kde se dál líbat. Občas se Sophii vkradlo na mysl, že o sobě s Louisem nevědí víc, než jak jeden druhého rozesmát a jak rozehrávat svá těla, ale tato myšlenka se dlouho nezdržela. Sophie se buď příliš bujaře smála, nebo tála pod Louisovými doteky a dál se myšlenkami nezabývala.

Na závěr každého večera Sophie pár minut rozmlouvala s Artemis, která si zjevně ani zdaleka nelámala hlavu s vývojem událostí tolik jako její majitelka. Artemis bydlela u Louise od prvního dne, kdy přijely z Londýna, a v současné době komandovala domácího rezavého kocoura Tanga s urputností a okázalostí kočičí Boudiccy. Pak Sophie nastupovala do svého golfu, pokud ovšem předtím nepila. V takovém případě si objednala místní taxi a vrátila se do B&B, kde sama přenocovala.

Ne že by netoužila probouzet se v Louisově náručí, naopak. Jenomže šest měsíců se rozhodovala, než přešla po nebezpečném visutém laně k absolutní jistotě, že dělá správnou věc a nedopouští se strašlivé chyby, takové, která by propíchla báječnou malou bublinku, v níž žije, a nechala vtrhnout dovnitř skutečný život.

Cal říkával, že všechno to štěstí, nemluvě o obecném pocitu spokojenosti a radosti, který prostoupil její život od chvíle, kdy přijela do Cornwallu, aby se tu usídlila, by jí mělo být dostatečně přesvědčivou výzvou, aby podnikla onen další krok k věrnosti. Jenomže Cal byl také známý tím, že veřejně deklaroval svou nehynoucí lásku k jistému muži jen proto, že se mu líbilo, jak má dotyčný vypodšívkové sako, tudíž Ca-

lův názor přinejmenším v tomto případě nebyl tím, na který se Sophie mohla spolehnout. Tentokrát musela sama s jistotou vědět, jak na tom je. Calův názor měl svůj význam, ale Sophie čekala na nějaké znamení, z něhož pochopí, že je jí souzeno, aby tu zůstala. Bohužel ale nevěděla, jaké znamení by to mělo být.

Sotva před rokem tvrdě dřela, aby postoupila v kariéře o stupínek výš, a cíl, jímž bylo prestižní zajišťování společenských akcí ve městě, měla na dosah. Ve firmě McCarthy Hughes byla druhou nejdůležitější osobou a zbýval jediný krok, aby usedla na židli své nadřízené a vedla celý podnik. Okamžik, o který usilovala od chvíle, kdy hned po škole u firmy nastoupila, měla na dosah.

A pak přišla při autonehodě o život její nejlepší kamarádka, milá, vlídná, občas zbrklá, ale vždy oddaná Carrie, a zanechala po sobě dvě malá děvčátka, o něž se neměl kdo starat, s výjimkou postonávající babičky a nezvěstného otce. Dávno zapomenuté odpoledne, kdy v opilosti slíbila Carrie, že by se v případě nutnosti ujala úlohy poručnice dětí, se stalo děsivou skutečností. Sophie přijala do života dvě cizí, někdy klidné, ale často destruktivní dívky, přičemž sdělila sociální pracovníci, že se o ně postará jen do té doby, než se podaří vypátrat jejich nepřítomného a nijak se neangažujícího otce.

Bylo prolito mnoho slz, několikrát došlo na zmáčenou postel, přihodila se nešťastná událost s notebookem, snídaňovými lupínky a vlasovým sérem – Sophie sebou ještě teď škubne, kdykoli si na to vzpomene – a samozřejmě do-

šlo k debaklu s kočičími granulemi, o kterém se Sophie opomněla před sociální pracovnící zmínit, ne že by se snažila něco zatajit, ale protože jí matka řekla, že pokud ví, pár soust Kitekatu určitě nemá pro zvědavé tříleté dítě smrtelné následky.

Dlužno dodat, že mateřství, takhle přechodné a nahodilé, Sophie přijímala obtížně, zvláště když se nemohla smířit s úmrtím ženy, kterou považovala za nejbližší kamarádku a kterou, jak se ukázalo, velmi málo znala. Další události tudíž přišly zcela nečekaně.

Děti k ní měly důvěru a Sophie se pro ně stala nepostradatelnou osobou. A ona si je zamilovala. Láska se k ní vkrádala po špičkách. Nevýbojná součást jejího nitra, která od smrti otce nečinně podřimovala, byla oživena prostřednictvím jejího vlastního žalu a děti jaksi znovu spojily Sophii samu se sebou. Její srdce jako by opět začalo bít.

Což se přihodilo v době, kdy se po tříleté nepřítomnosti vrátil do života svých dcer otec dívek, manžel její zesnulé nejlepší kamarádky.

Sophie ho zpočátku chtěla nenávidět, nicméně když se zášť k němu ukázala jako neodůvědněná, protože Louis ve skutečnosti nebyl bezcitný netvor, jak si představovala, ale citlivý, milý, přitažlivý muž s úžasnou postavou, jednoduše se zaměřila na to, aby se do něj prostě jenom nezamilovala. Konec konců, co horšího by mohlo potkat dvaatřicetiletou ženu, než zamilovat se do manžela zesnulé nejlepší kamarádky? Sophie probděla spoustu dlouhých nocí na gauči, zatímco děti spaly na jejím dvoulůžku, ale žádná další hrůzná představa ji nenapadla. Neobstálo ani nošení bot s retro kor-

kovými klínovými podpatky k nabírané sukni nad kolena, což byl následek neuváženého rozhodnutí vedeného špatným vkusem. A tak se opravdu poctivě snažila po Louisovi netoužit. Čím víc ho ale poznávala a viděla, jak se zoufale snaží získat zpět důvěru svých dětí, zjišťovala, co se doopravdy stalo a proč se s Carrie vydali každý jinou cestou, a nakonec pochopila a brala v potaz, čím si prošel. A co víc, kdykoli mu pohlédla do očí, srdce jí bušilo jako zvon.

To všechno by vydalo doslova na učebnici – pokud čtete učebnice typu *Ženy s potlačenými emocemi a Jak nejlépe zvládnout popírání citů*. Sophie se do Louise zamilovala, předstírala však, že tomu tak není, strávila s ním noc plnou neplánované nedovolené vášně a pak odešla a chtěla se do konce života mučit nekonečným „co kdyby“, až jí Cal řekl, ať s tím přestane a raději jde a je šťastná. A světe div se, právě to před šesti měsíci udělala!

Sophie Millsová bezmála ve třiatřiceti letech zavrhlá pečlivě uspořádaný život, aby poznala, jestli dokáže vyjít s mužem, kterého sotva zná. Bála se, co si pomyslí ostatní: ona s Louisem, dva cizí lidé, kteří o sobě téměř nic nevědí, vržení k sobě okolnostmi, a přestože má Louis Sophii rád, nejspíš ji vnímá jen jako náhradu za zesnulou matku dívek, kterou, jak už se ukázalo, si jeho dcery oblíbily a mají k ní důvěru.

Teď uvažovala jako provazochodec o posledním kroku, tedy o tom, který povede k trvalému životu v Cornwallu. Tento závěrečný krok bude znamenat, že Sophie konečně začne nazývat Louisův domov také svým domovem.

Škoda, pomyslela si a štípla se do oblého boku, že neměla podobný problém ve vztahu ke koblihám se šlehačkou a džemem.

• • •

Z myšlenek ji vyrušilo klepání na dveře. Rychle se ukryla do skříně.

„Teto Sophie?“ zavolala Bella a vrazila do dveří. „Jdeme si pro tebe!“ „Dostaneme tě!“ hihňala se Izzy a hnaly se s Bellou do pokoje jako stádo malých, ale umíněných slůňat.

Sophie stála tiše ve skříní ukrytá mezi kostýmy do práce a šaty na párty zdobenými flitry, které neměla na sobě celé měsíce. Ve dnech, kdy děvčata vyzvedával ze školy Louis a vodil je sem, měla za úkol čekat, až ji najdou. A i když dívky neomylně věděly, kde se schovává (jeden malý pokoj nena-bízel mnoho jiných možností), musela čekat. Izzy občas roz-čilením nevydržela a objevila ji téměř okamžitě. Jindy trvalo hledání celou věčnost, a než byla Sophie odhalena, měla str-nulou šíji a brněla ji lýtka.

„Není pod postelí?“ Bellin přidušený hlas naznačoval, že malá leze pod lůžko, aby zkontrolovala situaci.

„A co na záchodě?“ Izzyino hihňání se odráželo od stěn malé koupelny. Izzy se během uplynulých šesti měsíců hodně změnila, ale její záliba v humoru týkajícím se toalet ani tro-chu neustoupila.

„Není v komíně?“ volala Bella.

„Nebo na stínidle lampy?“ navrhla Izzy.

„Na stínítku samozřejmě není, Izzy,“ prohlásila Bella věc-ně. „Je moc malé a tenké a vyrobené z papíru, a teta Sophie je *obrovitá!*“

Sophie našpulila rty a posedmé během týdne tiše proklí-nala koblihy se šlehačkou.

„Já myslím...“ pronesla Bella tónem, který naznačoval, že

Sophie má být připravená na odhalení. „Že nejspíš bude... ve skříni!“

Bella rozrazila dveře a Sophie okamžitě vyskočila a zajela vysokým hlasem „BUBUBU!“, načež holky pokaždé začaly pištět a chichotat se a vrhly se na Sophii a holčičí klubko se svezlo na postel.

„Dostaly jste mě!“ prohlásila Sophie, když znovu popadla dech. „Kde je tatínek?“

„Dole, baví se s paní Alexanderovou o sendvičích,“ řekla Bella, posadila se a odhrnula si z očí ofinu. Sophie dívce odsunula tmavé vlasy z čela a políbila ji na tvář.

„Potřebuješ zase ostříhat,“ poznamenala. „Ještě jsem neviděla, aby někomu rostly vlasy tak rychle jako tobě.“ „A co já, já taky potřebuju ostříhat?“ Izzy objala Sophii kolem krku a opřela se tváří o tetinu. Sophie si ovinula kolem prstu pramínek Izzyiných karamelově hnědých vlasů. „Ty máš vlasy jako tvoje maminka,“ řekla mladší dívka. Věděla, jak malá zbožňuje, když je řeč o Carrie. „Můžeš je stříhat a česat a mýt podle libosti, ale stejně si budou dělat, co chtějí... což mi připomíná jistou malou osobu, pro kterou platí totéž!“

„Já už nejsem malá,“ ohradila se Izzy. „Chodím do školy a vůbec! Jdeš na koblihu?“

„Jasně že jde!“ ujistila ji Bella. „Na koblihu jde přece teta Sophie vždycky!“

„To nemůžu popřít,“ potvrdila Sophie. „Ale ta dnešní je moje absolutně a dočista poslední!“ „To jsi říkala včera,“ připomněla jí Bella.

„Já něco vím,“ oznámila Izzy s vykulenýma očima pří-

značně dramatickým tónem.. „Opravdu, ale opravdu zvláštní tajemství, o kterém mi tatka zakázal před tebou mluvit!“ „Vážně?“ Sophie lehce znervózňela. Poslední velké Izzyino tajemství se týkalo Artemis a celého balení uzeného lososa, kterým Izzy pod postelí kočku nakrmila za tím účelem, aby ji zvíře mělo raději než Bellu. Izzy ale nepochopila, že Artemis nikdy neodmítne jídlo navíc, a to ani od nejhoršího nepřítele, takže nějakého lidského tvora si oblíbila jenom zázrakem. Se Sophií bydlela v jejím londýnském bytě léta a za celou dobu sotva prohodila pár slov, pokud se to tak dá říct. Bella se z jakéhosi důvodu stala jediným člověkem, kterého měla Artemis ráda. Sophie neměla tušení, jestli zalíbení pramenilo ze skutečnosti, že zvíře, které kdysi zažilo špatné zacházení, vidělo na Belle cosi povědomého, nebo šlo o to, že Bella jako jediná na celém světě věděla, jak ji nejlépe poškrábat za ušima. Zato jí bylo jasné, že jediným následkem bohaté porce uzeného lososa budou hromádky oranžových zvratků roztroušené po celém domě.

„Snažíš se znovu skamarádit s Artemis?“

„Ne, tohle je něco ještě lepšího!“ oznámila Izzy a rozpustile se uchichtla.

„To určitě!“ odbyla ji Bella. „Beztak žádné tajemství nemáš. Už jsi to zapomněla!“

„Jo, nebudeme o tom mluvit, protože tatínek říká, že se tě musí zeptat na něco moc důležitýho a my nesmíme prozradit, co to je,“ řekla Izzy, otřela si nos o hřbet ruky a ruku pak o Sophiino fuchsiové červené povlečení zdobené vetkaným vzorem.

„Izzy!“ sykla Bella a dloubla mladší sestru do žeber. „Pšš!“

Usmála se na Sophii; široce, od ucha k uchu, stejně jako tehdy, když zapřela, že použila Sophiiny steakové nože jako stanové kolíky, aby vytvořila doupě ze Sophiina nejlepšího a ostatně také jediného koženého kabátu.

„No tak, holky, co tajíte? Chce snad tatínek konečně strhnout tu šerednou tapetu v obýváku?“ „Je to mnohem úžasnější věc!“ oznámila jí Izzy. „Nej-úžasnější, nej-pozoruhodnější věc ze všech!“

„Ne, není!“ Bella svraštila obočí a snažila se přimět malou sestru k uvážlivosti, což by možná zabralo, kdyby obočí úplně nezakrývala dlouhá ofina. „Taťka nemá naprosto nic, co by ti řekl,“ pronesla další z nových formulací, které si tak ráda osvojovala. „Počítám, že v důsledku toho s tebou nebude chtít mluvit vůbec o ničem.“

„Až na to, že ji chce požádat –“ začala Izzy.

„Aby zaplatila za koblihy, protože ztratil... peníze!“ přerušila ji Bella.

„Nebo mu aspoň žádný nezůstaly, protože je utratil za ten nej-krásnější –“

„Klobouk!“ dokončila Bella větu za sestru. „Koupil si absolutně *obrovskej* klobouk.“

Sophie sklouzla pohledem z jedné na druhou. Nikdy se nedalo říct, že by nějak zvlášť vynikala ženskou intuicí, ku příkladu jí dost dlouho trvalo, než si uvědomila, že Louis její náklonnost sdílí a city, které k němu chová, nejsou jen neopětovanou, lehce psychotickou a poněkud neuváženou poblouzněností. Nicméně před ní stála Izzy a tak tak že nevyzradila jakési tajemství, tvrdila, že jí Louis chce povědět něco úžasného a pozoruhodného, zatímco Bella se statečně sna-

žila mlžit historkou o ztracené peněžence a ohromném klobouku. Ještě před několika měsíci by si Sophie lámala hlavu, k čemu je proboha Louisovi obrovitý klobouk, ale dnes už není onou necitlivou ženou s černobílým myšlením a ke změně jí pomohly tyto děti. Tato skutečnost plus fakt, že se dívkám velmi chabě dařilo udržovat tajemství, ji vedlo k přesvědčení, že pokud se nemýlí, děvčátka se snaží neprozradit jí, že ji jejich otec hodlá požádat o ruku. Opět.

Jenže tentokrát by nedokázala předstírat, že ho neslyšela, a uprostřed Ye Olde Tea Shoppe měla mnohem menší možnost odvést pozornost k sexu.

Kapitola 2.

Carmen Velasquezová byla ztělesněním svého jména. Sedmatřicetiletá, tedy o pár let starší než Sophie, olivové pleti, tmavých hlubokých očí a lesklých černých vlasů elegantně zastřižených na mikádo v délce k ramenům. Sophie si pamatovala, jak jí při prvním setkání připomínala španělskou růži. Což bylo zajímavé, protože mluvila přesně podle toho, kým byla: každým coulem byla holkou z Essexu.

Příběh o tom, jak Carmen přijela, aby otevřela v St. Ives cukrárnu, byl téměř stejně přitažený za vlasy jako ten, který činil ze Sophie druhého nejdéle pobývajícího hosta v penzionu Avalon B&B. Carmen se v nočním klubu Twenty v Chelmsfordu zamilovala do statného, o třináct let mladšího muže. Během tance na pódiu ji doslova omámil pohledem, a aniž se obtěžoval debatovat o jejím jménu, případně zeptat se, zda není vdaná, opřel ji o umatlanou stěnu a horlivě líbal do dvou do rána, kdy zářivky zhasly. Strávili spolu bezuzdně vášnivou noc a Carmen zjistila: dotyčný mladík se

jmenuje James, vyrazil si s nejlepším kámošem ze školy na pánskou jízdu a v současné době se James věnuje komerčnímu rybolovu na pobřeží Cornwallu. Carmen Velasquezová, v té době zvaná Carmen Higginsová, políbila za východu slunce Jamese na rozloučenou a zkroušeně předpokládala, že tato krátká, ale vášnivá epizoda jejího života skončila a ona už Jamese nikdy neuvidí. Mýlila se.

Sotva za dva týdny se objevil v kanceláři, kde pracovala jako personalistka v charitativní organizaci pro pomoc malým dětem, a oznámil jí, že na ni neustále musí myslet. Carmen si záležitost nechala projít hlavou, načež si vzala den volna a zarezervovala hotelový pokoj, kde o věci dále debatovali. Hned první odpoledne, kdy se obě ženy seznámily, Carmen Sophii prozradila, že by zřejmě cítila větší výčitky svědomí z rozbití vlastního manželství, nebyt skutečnosti, že neměli děti a její manžel byl blb, jak doslova uvedla. Od onoho osudného odpoledne Carmen s Jamesem déle než rok sdíleli pokoje v nejružnějších hotelích na jihu země a Carmen pořád čekala, že ji mladší muž každou chvíli opustí a jí nezbu-
de než napnout všechny síly a pokračovat v manželství bez lásky, s vědomím, že alespoň na krátkou dobu okusila štěstí.

Jenomže James ji neopustil. Zamíloval se do ní a prosil ji, aby odešla do Cornwallu a žila s ním. Po osmnácti měsících s minibary a roztrhanými výpisy z kreditních karet Carmen nakonec provedla rozhodující krok, opustila manžela a získala zpět své mnohem přiléhavější jméno, které nosila za svobodna.

Nikdy nepatřila k lidem, kteří jenom sedí na zadku, jak sama stručně vyjádřila, a tak se konečně rozhodla promě-

nit svou vášeň pro sladkosti a pečení v regulérní zaměstnání, ujala se místní, nepřilíš prosperující cukrárny odkázané na turisty a během prvního roku ji proměnila ve vzkvétající, celoročně otevřený podnik. A oni dva se pořád milovali; což by Sophie považovala za povzbudivé, nebýt toho, že věřila v zákon pravděpodobnosti a šance, že by se dvě vášnivé lásky v jednom cornwallském městě rozvinuly v úspěšné dlouhodobé vztahy, byla dost malá. Ale byť to byla Carmen, kdo měl neoddiskutovatelné právo na happy end, Sophii tento fakt nijak nebránil v tom, aby ji měla ráda. Důvodem k pravidelným návštěvám Ye Olde Tea Shoppe byla nejen vynikající kvalita zdejšího džemu, ale i možnost upřímně si s Carmen popovídat, a Carmen se rozhodně nenechala prosit. Zaplnila prázdné místo po Calovi a Sophie vnímala jejich upřímné přátelství jako skutečný přístav v bouři, když si zvykala na život v cizím městě.

„Cože má v plánu?“ zeptala se Carmen a vykulila silně nalíčené oči, když jí Sophie šeptala přes pult zdobený krajkovou dečkou svoje obavy a Louis s děvčaty seděl jen o pár kroků dál. „No ne! A tady?“

„Myslím, že jo,“ přisvědčila Sophie. „Ačkoli, abych byla upřímná, úplně jistá si nejsem. Ale Izzy tvrdila, že se mě Louis chce zeptat na něco hodně důležitýho a utratil prý spoustu peněz za cosi opravdu mimořádnýho.“

„Aha. Tu malou zbožňuju, ale není to ta, který vytvořila ze sýra myš a přechovávala ji pod postelí v krabíčce od sirek, dokud zvířeti nenaroste opravdová srst?“ podotkla Carmen věcně. „Při vši úctě si nemyslím, že bys na jejích řečech měla stavět nějaký očekávání. A co Bella? Ta obvykle ví, oč běží.“

Má přehled o dění odtud až na Land's End! Miluje informace.“

„Bella se snažila mlžit, říkala něco o kloboucích a tak. Bella se *samozřejmě* snažila cosi udržet v tajnosti – určité žádost o ruku, okolnosti tomu nasvědčují, a nebude to poprvé...“

„Ne?“ Carmen vykulila oči ještě o trochu víc. „Jakže? Chceš snad říct, žeš ho předtím odmítla?“

„Ne tak docela.“ Sophie si na okamžik vybavila báječné chvíle, které následovaly. „*Tak nebo tak*, o tohle teď nejde. Podstatný je: *co udělám?*“

Ohlédla se na Louise, když nechal Izzy, ať mu nasazuje klobouk, který vytvořila z papírových ubrousků a žvýkačky. Dobře že Louis nedělá velkou vědu z účesu, pomyslela si vděčně.

„Řekneš ano, hlupačko,“ řekla Carmen důvěrným tónem. „Ten chlap je třída, zlatíčko. Kdybych nemilovala Jamese, pak jeho, to mi věř!“

„Vážně?“ Sophie pohlédla na Louise a snažila se ho vnímat, jako by ho viděla poprvé. Pro ni představoval nejpohlednějšího tvora, jaký kdy v mužské podobě chodil po světě, ale vždycky ji zajímalo, jak ho vidí jiné ženy.

„Podívej se na něj!“ Carmen téměř bručela. „Hotová sexuální ikona!“

„Sexuální ikona? Ale to je úplně jedno. Jde o to, že mě každou chvíli požádá o ruku, a já budu muset říct ne, Carmen, nezbyvá mi než ho odmítnout.“

„Prosím? Odmítnout? Ale proč?“ vypálila na ni Carmen nevěřicně.

„Protože tohle je příliš, moc brzy, moc rychle...“ zajíkala

se Sophie. „Jsme spolu teprve šest měsíců. A od té doby, co jeho žena umřela a on se vrátil, aby se postaral o děti, kterým se odcizil, a pak se potkal se mnou jako s jejich poručníci, neuplynulo moc vody. Žádosti o ruku by mělo předcházet mnohem víc třídních čekání na telefonát, schůzek a večeří. Konečná výměna klíčů, v koupelně kartáček na zuby a třeba i moje vlastní zásuvka, kam bych si uložila pár drobností. Zatím se pořád nacházíme ve stadiu, kdy provozujeme bezuzdný sex tam, kde se nám zrovna namane. A kromě toho, co řeknou lidi? Bude to vypadat, jako když si Louis sehnal chuťvu zdarma a nádavkem sex. Jak si ho můžu vzít, když nemám ani vlastní šuplík na kalhotky?“

„Ale klíč máš!“ prohlásila Carmen. „A Louis ti věnuje všechny prádelníky v domě, stačí říct. Napadají mě dva důvody, proč by ses za něj měla provdat: za prvé, jestli to pořád děláte na jeho gauči, dopracuješ se k vyhrěznutý plotýnce, a za druhý, vždyť ho miluješ, ty kozo hloupá! Koho zajímají zvyklosti a rande a šuplíky na kalhotky? Jestli ho miluješ, tak se za něj provdej – *ted!*“

„Jde o to, že není potřeba věci uspěchat. On přece není na manželství připravenej, nebo jo?“

„Říkáš, že *on* není připravenej?“ Carmen pochybovačně našpulila rty.

„Samozřejmě! Vždyť se na něj podívej, jak je zmatenej!“

Louis právě kapituloval a obě dcery otce lechtaly, až se jeho smích rozléhal cukrárnou a nejspíš se nesl i přes oceán až do New Yorku.

„Opravdu vypadá mizerně, když už jsi na to téma zavedla řeč,“ pronesla Carmen odměřeně. „Podívej, drahousku, za-

tím vůbec nevíš, na co se tě vlastně chce zeptat. Nejspíš jen spojuješ vlastní obavy a utkvělý představy s něčím, co povídaly ty dvě malé zlatíčka. Ve skutečnosti..." Carmen zalapala po dechu a přitiskla si dlaň k hrudi. „Ježkova noho, já vím, oč jim jde!“

„Ono se ještě říká ‚ježkova noho‘?“ podotkla Sophie. „Ale pokračuj, jak zní tvoje teorie?“

„To není teorie, ale definitivní odhalení, co se před tebou Bella s Izzy snaží zatajit. Věc je jasná! On a James a další chlapi se už celou věčnost baví o pánský jízďe, totiž o surfování na Havaji, víš? James dal dohromady hotovost a pokouší se přimět ostatní, aby složili zálohu, takže pak bude možný provést rezervaci brzy a získat výhodný podmínky. Včera večer o tom mluvil s Louisem. Vsadím se, že tě Louis chce požádat, aby ses starala o děti a kočky, zatímco on bude házet očkem po mladých ptáčátkách v bikinách!“

„Vážně? To by bylo báječné!“ chytila se myšlenky Sophie.

„Já ptáčátkama v bikinách zase tak nadšená nejsem!“ poznamenala Carmen upjatě. „Ale jestli ti tahle možnost připadá lepší než nabídka sňatku, co záleží na mém názoru?“

„*Mohlo* by to být ono, že?“ přemítala Sophie nahlas. „Co se týká focení, Louis se velmi dobře zavedl, a na Havaj vždycky chtěl. Navíc všechno odpovídá. *Je* to důležitá otázka a cesta by ho *stála* spoustu peněz, a tak se chtěl před odjezdem s konečnou platností nejdříve zeptat holek, jestli by jim to nevadilo.“

„Správně,“ přitakala Carmen. „A nejspíš se trochu bojí rozhovoru s tebou, abys mu nevzala roha, neodjela zpátky do Londýna, když tě nebude mít pod dohledem.“

„Moje řeč!“ pronesla Sophie s nemalou úlevou a Carmen naložila podnos koblihami a nádobkami se smetanou a džemem. „To je ono. Já jsem ale hloupá!“

„To ti nevymlouvám,“ ujistila ji Carmen. „Ještě něco?“

Sophie pohlédla na podnos.

„Totiž, tohle jsou moje poslední koblihy, co takhle ještě jednu misku džemu?“

„O čem jste si tam vykládaly, nějaký romantický dobrodružství?“ zeptal se Louis, když Sophie pokládala kaloriemi obtěžkaný podnos na bílý bavlněný ubrus.

„Ale nic,“ prohodila Sophie a snažila se tvářit ledabyle a bezstarostně a přesně jako přítelkyně, kterou velmi uklidnilo, že její přítel tráví dovolenou bez ní. „Holčičí řeči. Znáš Carmen.“

Kolem stolu se na dobrou půlhodinu rozhostilo úplné ticho a přítomní se s potěšením ládovali koblihami s džemem a se šlehačkou, Sophie se stejným nadšením jako dívky. A pak se konečně nasycené hyperaktivní děti vysoukaly ze židliček a šly si hledat zábavu.

„Hmm, tak nebo tak – já mám dobrý zprávy,“ oznámil jí Louis trochu nervózně. Popíjeli čaj za relativního klidu, zatímco dívky pomáhaly Carmen sklízet ze stolů ubrousky a lístky s menu, blížila se totiž zavírací hodina.

„No ne, a jaký?“ Sophie se pracně ovládala, aby zachovala ledabylý tón.

„Paní Alexanderová přijde dnes večer hlídat děti. Zvu tě na večeři do Alby.“ Louis zamluvil stůl v nejlepší rybí restauraci ve městě, s výhledem na přístav, kde byly podávané ryby

dopravovány na břeh, a když měl člověk trochu štěstí a získal místo u okna, mohl vidět temperamentní členy posádky záchranného člunu (včetně Jamese), jak vyražejí na lodi na cvičnou jízdu, navlečení od hlavy k patě do žlutých gumových obleků, z čehož se Carmen pokaždé rozbušilo srdce.

„My si vyjdeme na *večeři*? Totiž, jen ty a já?“ V průběhu uplynulých šesti měsíců nejenže nikdy nezůstala v Louisově domě přes noc, ale nikdy spolu ani nevyrazili na rande ve dvou. Strávili společně víc času, než kdy Sophie pobývala s někým jiným, ale stále měli v patách dva roztomilé človičky – pokud nepočítali večery před elektrickým krbem poté, co šly dívenky spát, což byly úžasné chvíle, ale ne rande v pravém slova smyslu. Nic, o čem by Sophie spekovala nebo s čím by si dělala starosti, jen základní potenciál jejich situace. Když pochopila, že touží být s Louisem, znamenalo to, že chce být i s jeho dětmi; její náklonnost ke všem třem, jakkoli úplně jiná k Louisovi a jiná k dětem, se stala jediným vřelým vztahem. Večer tedy spolu měli vyrazit teprve na druhou schůzku, a s ohledem na to, že k první došlo spíše náhodou a výsledkem byl neplánovaný a komplikovaný sex, v podstatě bylo možno dnešní událost považovat za jejich první rande.

„Jasně, můžeš si obléknout lehký šaty, jestli chceš, a možná některý z těch bot na vysokém podpatku, který sis sem přivezla,“ řekl Louis a nadějně povytáhl obočí, až Sophie zrudla.

Nepochybovala, že jí Louis maže med kolem pusy v souvislosti se zprávou o svém odjezdu, ale bylo jí to jedno. Považovala za milé, že si dělal takové starosti, jaká bude její odezva na novinku o blížící se dovolené, a chtěla se vyparádit, pro-

tože on si to zjevně přál, a díky tomu si připadala sexy. Louis byl zřejmě první muž, který jí dodával pocit, že je přitažlivá. Ostatní ji shledávali jenom atraktivní. Kupříkladu Jake Flynn, newyorský byznysmen, se kterým se málem zapletla v době, kdy do jejího života vstoupil Louis s dětmi. Jake se na ni podíval a z jeho pohledu cítila, že po ní touží, nicméně tato touha jaksi nepronikala její vnější vrstvou – přestože měl energickou bradu, silné paže a dokonalé zuby. Sophie si dlouho myslela, že neschopnost prožívat vášně určitě plyne z jakéhosi jejího nedostatku, a pak jedné noci během první návštěvy v Avalonu B&B, když se sotva znali, ji Louis políbil na tvář na dobrou noc. O nic nešlo, rty se stěží dotkl její pleti, ale ona pod dojmem jeho doteku celou noc nespala. Najednou si připadala děsivě, živočišně žádoucí.

„Povídala, že pokud budeš ochotná zamknout na noc penzion a zajistit, aby paní Tregowanová dostala své kakao, zůstane přes noc u nás. Nancy si ráno otevře a připraví snídani.“ Louis se zahleděl na moře. „Myslel jsem si, že bych zůstal s tebou.“ „Přespál u mě?“

Lous se dal do smíchu. „Přesně tak, nechápu, proč nás to nenapadlo dřív; ty si nemusíš dělat starosti, že budou holky vyvedený z míry, a já se konečně můžu probudit vedle tebe, abych viděl, jestli je pravda, že spíš jako princezna.“ Naklonil se blíž. „A můžeme se věnovat ospalému rannímu milování.“ Všiml si jejího váhavého výrazu. „No tak, Sophie, neříkej mi, že nechceš, abych u tebe zůstal přes noc? Takhle to seriózní dvojice dělají, chápeš. Spí spolu, čímž myslím opravdové spaní, přes noc, v posteli a tak dál.“

„Já vím, vím...“ Sophie položila dlaň na jeho, najednou chtěla vnímat teplo jeho kůže. „A my jsme seriózní pár, že?“

„Nikdy v životě jsem nic nemyslel vážněji než vztah s tebou,“ prohlásil Louis, pohlédl na ni a oči se mu zaleskly příslibem věcí příštích. „Holky jsou ohromně nadšený; počítají, že si udělají půlnoční hostinu.“

„Zkusit to mohou,“ vtipkovala Sophie. „Ale moc šancí jim nedávám. Běda pošetilci, který se opováží sejít dolů na snídani později než za minutu osm, natož aby jedl v kteroukoli hodinu v posteli. Paní Alexanderová nezná slitování!“

„Takže tě vyzvednu v osm,“ testoval Louis dosud neobvyklý návrh. „Budeš připravená?“

„Samozřejmě!“

„Miluju tě, Sophie Millsová!“ ujistil ji. Totéž jí už řekl mnohokrát, ale Sophie pokaždé znovu zapochybovala, jestli má opravdu takové štěstí. Byla až příliš šťastná, všechno probíhalo až příliš dokonale. Dříve nebo později se něco musí zhatit!

Kapitola 3.

Ukázalo se, že Sophie je připravená v sedm dvacet devět, a tak sešla dolů, aby chvíli poseděla s paní Tregowanovou, jedinou obyvatelkou penzionu, která kdy používala obývací pokoj pro hosty. Grace osmnáct hodin denně sedávala před televizí v křesle potaženém látkou s květinovým vzorem a sledovala ITV. Žádný jiný kanál ji nezajímal. Ostatní, jak jednou řekla Sophii, jsou plný bezútešných programů, kde šediví lidé v šedivých oblecích vykládají o skutečném životě.

„Není nad každodenní určování otcovství a povedenou hrůzostrašnou vraždu,“ sdělila Sophii.

Když Grace Tregowanová poprvé klela, Sophie utrpěla lehký šok. Zapomněla, že i drobné staré dámy byly kdysi mladé, i když sama byla přesvědčená, že až jednou zestárne, přestane myslet, vnímat nebo mluvit hrubě jako dříve. Svěho času byla známá používáním neobvyklých nadávek – ale nikdy se nevyjadřovala ani zdaleka tak sprostě jako Grace.

V průběhu uplynulých šesti měsíců devětaosmdesátile-

tou paní Tregowanovou dobře poznala a teď už ji nic z toho, co stará paní řekla, nevyvádělo z míry. Grace prožila přinejmenším pestrý život: plný milenců, nebezpečí, sexu a manželů – vdávala se čtyřikrát. Možná s ohledem na život plný vášně byla Grace tak ochotná dožít své dny v penzionu Avalon při sledování ITV, zatímco pestrobarevná směsice jejích hrabivých příbuzných, kteří se nikdy neobtěžovali, aby ji navštívili nebo jí zatelefonovali, se zoufale dožadovala dědictví. Grace při jednom z prvních rozhovorů Sophii sdělila, že teď už zůstává naživu hlavně proto, aby „nakrkla ty parchanty“ a s ohledem na skutečnost, že jí kupa manželů zjevně zanechala dost peněz na to, aby mohla platit paní Alexanderové po neurčitě dlouhou dobu, věnovala se zmíněné činnosti stylem květinového vzoru a jakostního porcelánu.

„Co říkáte mému oblečení?“ prohodila Sophie, když za tónů zahajovací znělky seriálu *Coronation Street* vešla do obývacího pokoje. Otáčela se v bledě růžových šifónových šatech se sníženým pasem a spodním okrajem zdobeným třásněmi z korálků. Měla je na sobě onoho večera, kdy se seznámila s Louisem, i když teď jí padly trochu jinak než tehdy. Přes řadra přibrala o jednu velikost a boky a zadeček se pod tenkou látkou kulatily mnohem více než dříve, takže šaty odhalovaly o pár centimetrů dekoltu víc a pevněji jí obepínaly hýždě. Následky váhového přírůstku způsobeného koblíhami nemusí být jen špatné, pomyslela si, když se ve svém pokoji prohlížela v zrcadle. Možná to bylo tím, že Louis její tělo tak zbožňoval, ale v poslední době se rozplynul všechn vztek a obavy, které se týkaly jejího vybouleného břicha a skutečnosti, že už neoblékne bederní džíny. Sophie si při-

padala, jako by dorostla do svých křivek, jako by její tělo pouze odpovídalo vnitřnímu hukotu tužeb, a poprvé v životě byla spokojená s každým centimetrem své kůže. Cítila se žensky, což předtím ani nepovažovala za možné, a když vzala v potaz všechny okolnosti a dobrala se podstaty současného stavu, zjistila, že jde o kombinaci dvou faktorů: koblih s džemem a se šlehačkou a sexu. Ale hlavně sexu.

„Vypadáte úžasně, drahoušku,“ prohodila Grace a zkoumala Sophii pohledem, jako by odhadovala cenu své nejlepší krávy. „Podobný šaty jsem měla před válkou, v osmatřicátém, jestli mě paměť neklame. Bydlela jsem tehdy v Paříži, na Montparnasse, s tím malířem, Jacquesem Bellacontim; prima chlap, mimořádněj fešák, ale nějak se zkazil. Byl komunist, a já nikdy nepotkala komunistu se smyslem pro humor. Tvrdil o sobě, že je surrealista, ale ve skutečnosti neměl nadání. Zato úžasný ruce, a věděl, co s nimi...“ Grace na chvíli zmlkla a Sophie nabyla výrazného dojmu, že si stará dáma pohrává se vzpomínkou na přinejmenším jednu část jeho těla v akci. „Zkrátka a dobře jsem měla šaty, jako jsou tyhle, akorát že jsem byla tenká jako proutek – nedalo mi to žádnou práci. Tehdy se chlapům líbily hubený, Jacquesovi taky, a vždycky mě raději viděl bez šatů. Počítám, že tvůj mladej chlap je stejnej.“

Sophie zamrkala a všimla si svého obrazu v zrcadle paní Alexanderové, vsazeném do pozlaceného rámu.

„Určitě, ale vzhledem k tomu, že jdeme na večeři a nahota nepřichází v úvahu, myslíte, že se tyhle šaty hodí? Je to naše první opravdové rande po... no, vlastně od té doby, co jsem přijela.“ Grace se na Sophii usmála. Modré oči měla dosud

jasné a čisté. „Vypadáte skvěle, drahoušku. Mnohem líp, než když jste se tu objevila poprvé. Byla jste moc hubená, a věčně zachmuřená a nervózní. Přímořské ovzduší vám rozhodně svědčí a vůbec... sex je samozřejmě zázračný regenerační tonikum. Hlavní důvod, proč jsem tak dlouho naživu.“

„To bude ono,“ prohlásila Sophie, když Grace sklouzla pohledem zpátky k televizi. Sophie přistoupila k oknu, několik okamžiků prošpikovávala pohledem vrstvy krajkových záclon, načež odhrnula dostatečné množství průhledné látky, aby viděla ven. Bylo šero. Sophie si představila, jak chladný večerní vzduch proniká jejími tenkými šaty, a ucítila, že jí na pažích naskakuje husí kůže. A v zádech ji zamrazilo ještě něčím jiným.

Uvědomila si, že má strach. Přepadla ji nervozita z prvního rande. Takové napětí a zvýšenou hladinu adrenalinu necítila od chvíle, kdy se objevila v Louisově domě a řekla mu, že chce být s ním. Všechno, co se dělo od té doby, připomínalo jízdu na horské dráze a Sophie si to v láskyplné euforii svištěla do každého stoupání i ze svahu dolů. Povídali si, samozřejmě, ale dohromady o ničem, nikdy o minulosti, o svých snech a obavách, a po většinu času s nimi pobývaly děti, dvě sluníčka, kolem kterých se točila veškerá konverzace i pozornost. A pochopitelně si hojně užívali skvělého sexu, ale *takhle* spolu o samotě nikdy nebyli. Skutečnost, že se chystali na schůzku, obnášela cosi hrozivě formálního, i když Sophie právě sdělila Carmen, že s Louisem dosud rande neměli. Co jestli zůstanou vyparádění na sebe zírat nad květinovou dekorací a čajovou svíčkou a nebudou si mít co říci? A co když je vůbec jejich vztah založený výhradně na společné lásce

k děvčátkům a opravdu vynikajícímu sexu? A nebýt Belly a Izzy nebo příležitosti pošetile se líbat, neukázalo by se, že se jim nelíbí tytéž věci, nemají společné zájmy a dokonce nesdílejí ani smysl pro humor? Cal o Sophii vždycky říkával, že je nejméně zábavnou osobou, kterou zná; co když si Louis uvědomil, že je ve skutečnosti absolutně nudná? Co pak? Co když muž, kterého považovala za milovanou bytost, zjistil, že se mu na ní nelíbí, jak přežvykuje jídlo? Čekala, až se na verandě rozsvítí bezpečnostní světlo na znamení, že Louis přichází po cestičce, a nervózně se kousala do rtu.

Brzy se bude muset vážně zamyslet nad tím, co dělá. Nezbývá než začít znovu plánovat. Úspory jí vystačí ještě na půl roku, a pokud chce zůstat v Cornwallu, potřebuje najít způsob, jak si tu vydělat na živobytí. Krátkodobý pronájem bytu co nevidět skončí a ona se bude muset rozhodnout, jestli jej pronajímat dále, nebo nabídnout k prodeji. Záhy na ni dolehnu nároky každodenního života a je potřeba, aby věděla, jestli současný život povede natrvalo, nebo je to jen vzdušný zámek, který každou chvíli odfoukne prudký závan reality. Ale ještě ne, říkala si a pozorovala pěšinku. Zatím ne.

Teď se jen musí soustředit na večer, aby byla úžasná moderní přítelkyně, která se postará o mužovy děti a kočky, zatímco on se s kámoši vypraví na dovolenou, protože Carmen měla určitě pravdu, o tohle ji určitě Louis chce požádat. Jistě, existuje argument, že už se o jeho dcerky a přinejmenším jednu vlastní kočku starala předtím a bez problémů (pomineme-li trestuhodné škody) a že jeho odjezd na pár týdnů si sotva zaslouží mimořádnou večeři a pěkné šaty, ale Louis možná v současné době *přikládá* debatě značný význam. Ko-

nec konců, jejich vztah je nový. On si možná myslí, že Sophie bude v tuto chvíli považovat jeho odjezd na dovolenou s kamarády tak trochu za projev ignorance, a nebýt Carmenina varování, nejspíš by bojovala s myšlenkou, že je Louis dost prohnáný na to, aby už od ní utíkal, zvláště když ona stále nadšeně tráví každou vteřinu svého života v jeho společnosti. Nebo by ji takové věci aspoň napadaly zpočátku, protože k dalším jejím objevům, co se týká zamilovanosti, patřilo zjištění, že zmíněný stav ji nutí chovat se mnohem méně rozumně a strážlivě a je víc náchylná k citovým výlevům, které při nedostatečné opatrnosti vybízejí ostatní k úvahám, že se zbláznila. Naštěstí jí Carmen poskytla příležitost myšlenku zpracovat, najít logické odůvodnění a připravit se. Tudíž až se jí Louis zeptá, zareaguje klidně a racionálně. Žádné nasupené slzy ženy zahnané do úzkých, podobné popudy dokáže skrýt, aniž by o nich Louis věděl. Ne, nemusí si dělat jiné starosti, než jak být u večere vtipná, jíst se zavřenými ústy a jestli Louis vyplní nebo nevyplní prázdné místo v posteli v jejím pokoji – každopádně s ní chce promluvit o surfařské dovolené. Určitě je to ono: výdaje, tajnosti, žádost o svolení. Tohle je záležitost, na kterou se jí s největší pravděpodobností chce zeptat, říkala si Sophie, když čekala, až na pěšinu dopadne prudký svit bezpečnostního světla.

„Něco vám povím,“ vyrušila ji Grace z úvah. „Tenhleten Ken Barlow. Dala bych si říct!“

Když světlo ozářilo cestu, odhalilo, že Louis má na sobě oblek, což Sophii přivedlo ke dvěma závěrům: za prvé zjistila, že její přítel vypadá v obleku opravdu dobře, a za druhé ani nevěděla, že Louis nějaký vlastní.

„No,“ prohodil Louis a rozhlížel se po moderním interiéru v Albě, zatímco jim číšník naléval víno, „příjemný prostředí.“

Dostali nejlepší místa, v prvním patře před prosklenou stěnou s výhledem na přístav a moře. Venku bylo samozřejmě šero a vlny burácely, ale přes sklo slyšela a vnímala pohyb oceánu pouhých pár kroků od ní a nezměrná síla vířící za centimetr tlustou skleněnou přepážkou v ní vzbuzovala dojem, jako by se ocitla na nejvyšším oblouku horské dráhy těsně předtím, než kabina začne prudce klesat. Nebo onen pocit vyplýval z něčeho jiného. Usoudila, že se tou věcí nebude zabývat.

„Ano, je tu příjemně.“ Zvedla sklenku, upila a vyhlédla oknem. Okamžik zírala na svůj přízračný odraz, svou bledou kopii ve skleněné tabuli, a pak ven. Na ženu prožívající druhé první rande byla velmi nervózní.

Oba mlčky zkoumali jídelní lístek a Sophie naslouchala útržkům rozhovorů ostatních hostů, které doléhaly k jejím uším. Jako by si dnes večer dalo schůzku celé St. Ives a všichni měli v plánu něco veselého a pozoruhodného.

Pověz něco, naléhala sama na sebe. No tak, prohod' něco vtipného, okouzlujícího a romantického, co ho přiměje usmát se a pozorovat tě přivřenýma očima, jako když přemýšlí, jak tě svléknout.

„Paní Tregowanová tvrdí, že sex je posilující lék!“ vybafla přesně ve chvíli, kdy všichni přítomní v zaplněné restauraci zmlkli, aby se napili nebo žvýkali sousto.

Louis ještě okamžik zkoumal menu a pak k ní zvedl oči. „V tom případě se nedivím, že jsem v tak dobré kondici!“ po-

dotkl. Sophie si všimla, jak se Louis snaží ovládnout smích, což ji samotnou nutilo k úsměvu.

„Omlouvám se,“ hlesla a naklonila se k němu. „Snažila jsem se pronést něco vtipného a koketního, a dopadlo to takhle.“

Okamžik se na sebe beze slova dívali nad jídelními lístky.

Ted' by měl něco říct on, pomyslela si Sophie při pohledu do jeho tmavých očí. *Je řada na na něm.*

Louis ale mlčel, jen zblízka pozoroval její obličej, jako by se snažil rozluštit cosi v jejích očích. Sophie nakonec sklopila oči k jídelnímu lístku a přerušila ten okamžik. Když opět vzhledla, Louis zaujatě sledoval svoje menu, ale byla si téměř jistá, že ve skutečnosti je vůbec nečte. Přemýšlí. *O čem? Oznámení zprávy o dovolené s kamarády mu určitě takové starosti nedělá. Pokud... pokud...*

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho, přestože ji Cal hodnověrně informoval, že zmíněná otázka je druhou nejhorší, kterou může mlčenlivému muži položit, a to v těsném závěsu po dotazu: „Na co myslíš?“

Louis rychle zvedl oči, jako kdyby ho vylekala, a tváře mu zrudly.

„Jen se mi zdáš trochu nervózní,“ nadhodila. Bylo jí jasné, že napětí už dál nesnese.

„Opravdu?“ Louis třemi dlouhými doušky vyprázdnil skleničku a dolil dříve, než se přiblížil číšník. „To je legrační, protože já žádnou nervozitu necítím. Ve skutečnosti jsem ohromně šťastnej.“ Naklonil se nad stolem a odhodlaně uchopil její ruku. „Upřímně řečeno, nikdy jsem nebyl šťastnější, a to všechno jen díky tobě. Vážně tě miluju, So-

phie, doufám, že si to uvědomuješ. Snad víš, co k tobě cítím, a že se stoprocentně snažím, aby nám to klapalo. Já vím, v minulosti jsem se nechoval zrovna moc... dospěle. Opustil jsem své děti, protože jsem neunesl Carriein vztah s jiným. Do manželství s ní jsem se vrhl po hlavě, tehdy jsem netušil, co chci nebo potřebuju. Ale nelituju. Nelituju ničeho, nikdy jsem nelitoval, že jsem ji poznal nebo že s ní mám dvě nádherné dcery. A teď mám i tebe..., nebo aspoň doufám. Víš, rád bych se tě na něco zeptal a po pravdě řečeno jsem chtěl počkat, až přijde na řadu zákusek, ale jak se zdá, nedokážu se chovat jako normální člověk, dokud to nevyklopím, takže..."

„Louisi!“ Sophie zpanikařila. Najednou si usilovně přála, aby měla Carmen pravdu. Chtěla, aby se rozhovor týkal chystané záležitosti, a ničeho jiného. „Jen klid. Není to zase taková věda, jak si myslíš..."

„Co není?“ znejistěl.

„Carrie mi řekla, na co se chceš zeptat..." záměrně přešla rovnou k věci, v naději, že se jí nějak podaří zmanipulovat situaci na takovou, na jakou byla připravená, a pak si vychutnat dva rybí chody a následně zdejší, daleko široko proslulý datlový dezert, aniž by musela provést rozhodnutí, které jí změní život mnohem více než volba, jestli si k dezertu má dát šlehačku, nebo zmrzlinu.

„Carmen ti to prozradila?“ Louis vypadal zděšeně. „Nemůžu uvěřit, že něco takového udělala!"

„Vždyť ji znáš!“ prohodila Sophie obzvlášť ledabyle. Louisovo ohromení jen zjitřilo její neklid. „Nic neudrží v tajnosti a vůbec...nic se neděje. Vůbec mi to nevadí. Ani trochu si s tím nedělám hlavu.“

„Ty si *neděláš hlavu*?“ Louisovi zkameněly rysy a Sophie se prodírala dál, jistá, že se ze situace dokáže nějak vymotat.

„Jasně že ne. Chápu,

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!